

fer, som ikke kunde siges at være i Grundlovens Aand. Med Hensyn til dette har det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) udtalt sig tilstrækkelig, og jeg kan henholde mig til, hvad han sagde. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds tilføiede, at det endog saa kunde siges at være i Overensstemmelse med Grundloven, om vi vedtog den Slags Bestemmelser. Jeg skal tillade mig at minde om, at Valgrets- og Valgbarhedsbestemmelserne til Folkethinget ere fortollede gennem Valgloven, og der er blevet anvendt baade udvidende og indskrænkende Fortolkninger. Der er vistnok Ingen, der vil paastaa, at, fordi Grundloven foreskriver, at den Mand, som ikke har Raadighed over sit Bo, ikke har Valgret, er det grundlovsstridigt, at en Mand, der staaar paa Valglisten, og i Aarets Løb er gaaet fallit, udøver sin Valgret. Overhovedet er det bekendt nok, at Valglisten er den gjældende, og der kan i Aarets Løb opstaa mange Overensstemmelser mellem Valglisten og Valglovens Bestemmelser, men man kan ikke paastaa, at det er grundlovsstridigt at følge Valglisten; Valgloven har givet en autentisk Fortolkning af Grundlovens Bestemmelser, og Andet er det ikke, der her tilsigtes for dette Omraades Bedkommende. Derfor forekommer det mig meget uberettiget, naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds siger, at det, der her foreslaas, maa siges at være uoverensstemmende med Grundloven; thi i saa Henseende er Valgloven ogsaa i Overensstemmelse med Grundloven. Efter min Mening vil det være meget ønskeligt, at der angaaende disse Tilfælde træffes Lovbestemmelser, og naar der kom til at foreligge Lovbestemmelser, vil selvsølgelig — jeg forudsætter det som en afgjort Sag — Landstinget rette sig derefter paa samme Maade, som Folkethinget retter sig efter autentiske Fortolkninger af Grundloven, som findes i Valgloven. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds har naturligvis ikke kunnet paastaa, at alle forstandige Mænd anse det for ikke stemmende med Grundloven, at en Landstingsmand, som frasytter sin Kreds, skal opgive sit Sæde. Han siger, at han selv aldrig har været i Lov, men det er ham naturligvis umuligt at paastaa, at alle forstandige Mænd have været af denne Mening, efter som Landstingets Udvalg i denne Sag var af en modsat Anskuelse og aldeles bestemt indstillede, at den paagjældende Landstingsmand skulde vige sit Sæde. Men naar Ordføreren for det paagjældende Udvalg i Landstinget udtalte sig om, at det i Grunden var uheldigt, at denne Bestemmelse maatte forstaaes saaledes, tror jeg ikke, at man kan lægge videre Vægt derpaa. Jeg opfatter det som en forsonende Udtring fra det ærede Medlems Side — jeg hørte den Gang den Paagjældende — efter som han saae for sine Dine den stærke Opposition mod Udvalgets Indstilling; han vilde selvsølgelig ikke opøge denne Stemning yderligere

ved at sige, at det vilde have været heldigt, om den paagjældende Landstingsmand vilde vige sit Sæde. Det er en Selsøjlge, at det kunde eller vilde han ikke sige, og jeg antager derfor ikke, at man kan lægge videre Vægt paa den Maade, hvorpaa Ordføreren i Landstinget yttrede sig om det Punkt, hvorpaa det ikke kom an, nemlig, hvorvidt det var ønskeligt, at en saadan Bestemmelse fandtes, da det jo ikke kan være af Betydning for Fortolkningen af denne Bestemmelse, hvad de enkelte Medlemmer i saa Henseende ønske eller ikke. Men det forekommer mig da rigtig nok, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds's Opfattelse af det i saa Henseende Ønskelige er Løbet noget af med hans Betragtning; i det Mindste betonedes han meget stærkt, hvor uheldigt det var, at en saadan Bestemmelse blev indført, at den Landstingsmand, der frasytter sin Kreds, skulde opgave sin Plads, og udtalte sig i det Sele angaaende det Uheldige i denne Begrændsning af Valgbarheden. Det er velbekendt, at den, hvem denne Bestemmelse gif imod, ansaa den for uheldig. Jeg for mit Bedkommende anser alle de øvrige Bestemmelser om Landstingsvalgene, som staa i Grundloven, for uheldige, det erklærer jeg aldeles aabent; men det kunde ikke falde mig ind at lade dette paavirke min Opfattelse af Fortolkningens Anvendelse paa disse Bestemmelser; thi for mig maa disse Grundlovsbestemmelser betragtes som værende de afgjørende. Dette med Hensyn til de Punkter, som den ærede Minister og det ærede Medlem have anset som den nærmeste Foranledning til dette Lovforslag. Det er imidlertid ingenlunde den eneste Foranledning, og jeg maa bemærke, at de øvrige Tilfælde have havt ligesaa stor Indflydelse paa min Bestemmelse om at indbringe dette Forslag. Jeg skal med Hensyn til kommunale Valg kun bemærke, at det ingenlunde kan anses som saa aldeles rationelt, at man ved kommunale Valg kan udøve Valgret og Valgbarhed i flere Kommuner. Man kan i saa Henseende ikke paaberaabe sig, hvad den ærede Minister gjorde gjældende, at hvor man betaler Skat, og som en Følge deraf har Interesse i de kommunale Institutioner, bør man ogsaa have Valgret og Valgbarhed. Det er ingenlunde Tilfældet efter den nu gjældende Lovgivning, at man har Valgret og Valgbarhed, hvor man betaler Skat; man har kun Valgret, hvor man bor (Udflydelse af Indenrigsministeren.); ja, det er meget rigtig, man kan betale en meget betydelig Skat i en Kommune — f. Ex. Partkornskatter — uden at være Beboer; derimod er det ganske sikkert, at de gamle Love fra 1837 og 1841 gif ud fra denne Grundsatning; men Grundsatningerne i disse Love kan jeg hævde, fordi de staaar i dem, betragte som rationelle, og heller ikke kunne de betragtes som guldige nu. De Grundsatninger, der nu maa betragtes som guldige, ere de, der findes i Lovene af 1866 og 1867. Endnu mindre kan man paaberaabe sig en gammel Kan-